

Lubbenup

av Christian Bonnet

Käre Julian,

du kan aldrig gissa vad jag har sett i Lubbenup. Här kopierar jag några ställen från min dagbok.

4.1.1946

Jag har just kommit till Lubbenup. Här är människorna indelade i fyra grupper: trasdummrarna (de fattiga), vanliga dummrarna (medelklass), rikhandlarna (de rika) och babbelgubbar (de som bestämmer). De är indelade enligt hur mycket pengar de har. Det var Babbelgubbara som hade bestämt indelningen för att de ville ha mera makt. De olika grupperna måste bo på olika ställen. De måste göra det för att alla använder olika parfym, och olika grupper använder olika parfym. De bor nära sina egna favoritparfymaffärer.

Jag får undervisa om Englands kultur här. Jag får bra lön. Du förstår, Cambridge ville att Lubbenup skulle känna till Englands kultur.

14.1.1946

En dag kom en Lubbenuppare (en invånare i Lubbenup) som ville föra mig till Babbelgubbarnas palats. Landets härskare ÖverBabbelgubben ville lära sig att dricka te. Vi körde på en blå väg som var gjord av vatten och is. Fordonet vi använde var en HickHick.

En HickHick är ett stort hjul som rör sig framåt när man ropar "HickHick". HickHicken läser ens tankar så den far åt det hållet man vill att den ska åka till. Man får köra en HickHick när man är myndig. I Lubbenup blir man myndig när man fyller tre. Men alkohol får man dricka först när man fyller sju.

Åh, jag har ju glömt att berätta vad man äter i Lubbenup. Luppenuppare äter bara spenatsoppspasta. Det kan man laga bara om man spränger en blåbärspaj med dynamit

(du vill verkligen inte veta vad som händer om du spränger en jordgubbspaj). Chauffören lade på sin Ede Mara Arany, en sorts radio. Den har fått sitt namn efter den första sångaren i Lubbenup. Alla andra medier är förbjudna, så man måste lyssna på en Ede Mara Arany. På den kan man lyssna på Babbelgubbarnas tal. Ingen gillade det programmet, men det var det enda programmet som spelades på Ede Mara Arany.

På vägen till ÖverBabbelgubben blev jag sugen på lite te. Jag lånade några Leingseings av chauffören för att köpa te. När vi kom fram till Babbelgubbarnas palats fick vi veta att vi skulle komma tillbaka nästa dag. Jag gick till ett hotell i närheten för att sova.

15.1.1946

När jag kom till Babbelgubbarnas palats gjorde jag det värsta möjliga. Jag. Sa. Hejsan. Alla Babbelgubbar tittade förolämpat på mig. Alla utom Över Babbelgubben. Alla de andra började viska till honom. Han vände sig och tittade mot mig. Detta sade han:

- Vi har bara en lag i Lubbenup och det är att man INTE får säga hejsan!

Kungen sa egentligen inte hejsan, utan bara mimade hejs... eller nå du förstår.

- Jag ska slå dig så mycket att du hamnar på Ralaar (sjukhus)! Där får du muffigas, basirpulver och lujaynsås. Det är sånt man får på sjukhus i Lubbenup. Du kommer att jämra dig när du är i de jättelika ormarna, som sjukhusen består av.

Men jag har inte lyssnat på Över Babbelgubben. Jag ropade: "Kom HickHick"! Då kom en HickHick flygande och jag åkte i väg med den. Men bbällischen (polisen) tog mig. Nu har jag varit i fängelse i fyrtio zzuulluudpd (lite liknande som år).

Men nu kan jag skriva och snart kan jag komma hem. När jag släpptes fri fick jag ett skepp och nu är det två dagar kvar tills vi kan åka härifrån.

Jag har aldrig ångrat att du är min son. Jag längtar efter att leka i trädkojan med dig igen.

Hälsa din mor.

Med kärlek,

Jonathan Swift